

วันที่ศูนย์ หลังเที่ยงคืนเล็กน้อย

เงินดีใจที่คืนนี้จะมีการปรับเวลาช้าลง เธอเลยได้เวลาเพิ่มขึ้นหนึ่งชั่วโมง
จะได้ทำเป็นว่าไม่ได้กำลังรอลูกชายอยู่

ตอนนี้เลยเที่ยงคืนแล้ว มันจึงเป็นวันที่ 30 ตุลาคมอย่างเป็นทางการ
ทางกร ไกลถึงวันฮาโลวีนเต็มที เงินบอกตัวเองว่าท้อดตายสิบแปด
ปีเต็ม ทารกน้อยที่เกิดในเดือนกันยายนคนนั้นเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว
ตอนนี้เขาสามารถทำอะไรก็ได้ที่เขาต้องการ

เธอใช้เวลาเกือบทั้งเย็นแกะสลักฟักทองแต่มันออกมาไม่ได้เรื่อง
เธोजึงวางมันไว้ตรงขอบใต้หน้าต่างชมวิวบานใหญ่ซึ่งหันออกสู่ทางรถ
จากนั้นก็จุดไฟในลูกฟักทอง เธอแกะสลักมันเพราะรู้สึกว่าการทำ
มันก็สวยอยู่นะ สวยแบบขรุขระของมันนั่นแหละ

เธอได้ยินเสียงฝีเท้าของเคลลีผู้เป็นสามีบนชานบันไดจึงหันไปมอง
น่าแปลกที่เขาตื่นขึ้นมาตอนนี้ เขาเป็นเหมือนนกจากฝันที่ชอบนอนเร็ว
ตื่นเช้า ส่วนเธอเป็นนกไนติงเกลที่ชอบนอนดึกตื่นสาย เขาออกมาจาก
ห้องนอนซึ่งอยู่ชั้นบนสุด ผมยุงฟูท่ามกลางความมืดสลัว เขาไม่ได้สวม
เสื้อผ้าแม้แต่ชิ้นเดียว มีเพียงรอยยิ้มเล็ก ๆ ดูขบขันที่เจ้าตัวเผยออกมา

เคลลีลงบันไดมาหา รอยสักบนข้อมือเขาต้องแสงไฟ มันเป็นรอยสักที่ระบุวันที่เอาไว้ เคลลีบอกว่ามันเป็นวันในฤดูใบไม้ผลิปี 2003 ที่เขาารู้ตัวว่ารักเธอ เจินมองเรือนร่างของเขา เมื่อปีที่แล้วเขาอายุสี่สิบสาม ขนสีเข้มไม่กี่เส้นบนหน้าอกเริ่มเปลี่ยนเป็นสีขาว “งานยุ่งสุด ๆ ลินะ” เขาน้ำขี้ไปไปยังฟักทองลูกนั้น

“ใคร ๆ ก็ทำไว้สักลูกกันทั้งนั้นแหละ” เจินให้เหตุผลส่งเดช “เพื่อนบ้านทุกคนทำกันทั้งนั้นเลย”

“ใครจะไปสนกันล่ะ” นี่แหละเคลลีตัวจริง

“ที่อดดัยยังไม่กลับมาเลย”

“สำหรับเขามันเพิ่งจะหัวตัวเอง” เคลลีบอก คำว่าหัวตัวเองในสำเนียงเวลส์นั้นฟังดูนุ่มนวลเบาบางเหมือนลมหายใจที่ระไปบนแนวสันเขา “เวลาดีที่สุดในชีวิตเขาที่ต้องเข้าบ้านคือตีหนึ่งไม่ใช่หรือ”

นี่คือบทสนทนาตามปกติของเขากับเธอ เจินเป็นคนที่ไม่ใส่ใจมาก ส่วนเคลลีอาจจะใส่ใจน้อยไปหน่อย ขณะที่เธอคิดเขาก็หมุ่นตัว นั่นจึงบั่นทลายไว้ที่ตีซึ่งเธอหลงรักมาเกือบยี่สิบปี เธอเบนสายตากลับไปที่ถนนมองหาที่จอดรถแล้วก็กลับไปมองเคลลี

“เพื่อนบ้านเห็นกันคุณกันหมดแล้ว” เธอว่า

“พวกเขาคงคิดว่ามันเป็นฟักทองอีกลูก” ไหวพริบของเขาทั้งจับใจและคมกริบราวมีดโกน การกระซ่ำเข้าเหยแบบนี่เกิดขึ้นในชีวิตของทั้งคู่เสมอมา “คุณจะมานอนได้หรือยัง ผมไม่อยากจะเชื่อเลยว่าทำงานที่เมอร์ริลล็อกส์เสร็จแล้ว” เคลลีบิตขี้เกียจ เขาขอมพื้นกระเบื้องสโตนวิสกอตเรียนที่บ้านหลังหนึ่งบนถนนเมอร์ริลล็อกส์มาตลอดทั้งสัปดาห์ เคลลีชอบทำงานคนเดียว เขาชอบฟังพอดแคสต์และวัน ๆ ก็แทบไม่ได้พบใครเลย เขาเป็นคนซบซ้อนและรู้สึกว่าจะอะไรก็ได้ตั้งใจ นั่นแหละเคลลี

“ได้” เธอตอบ “อีกแป๊บนะ ฉันแค่อยากดูจนแน่ใจว่าเขากลับบ้านอย่างปลอดภัย”

“เดี๋ยวอีกไม่กี่นาทีเขาก็กลับมาพร้อมเคบับในมือแล้ว” เคลลีโบกมือ
“ที่จริงคุณอยู่รอกินมันฝรั่งทอดไซ้ใหม่เนี่ย”

“หยุดเลยนะ” เงินตอบยิ้ม ๆ

เคลลีขยิบตาให้แล้วกลับไปขึ้นเตียง

เงินเดินอย่างไร้จุดหมายไปทั่วบ้าน เธอนึกถึงคดีที่ทำค้างอยู่
คู่สามีภรรยาที่กำลังจะหย่าร้างกัน พวกเขาทะเลาะกันเพื่อแย่งงาน
กระเบื้องชุดหนึ่ง แต่สาเหตุของการทะเลาะมาจากมีคนที่หักหลังต่างหาก
เธอไม่น่ารับทำคดีนี้เลย แต่นี่ก็มีมากกว่าสามร้อยคดีที่เงินต้องทำ แต่ใน
การนัดพบกันครั้งแรกคุณนายวิเชิร์มมองมาที่เงินแล้วเอ่ยขึ้นว่า “ถ้าต้อง
ยกงานพวกนั้นให้เขาเท่ากับฉันจะสูญเสียทุกอย่างที่รักไปหมด” เงินจึง
ปฏิเสธไม่ลง เธออยากให้ตัวเองใส่ใจเรื่องคนอื่นน้อยกว่านี้ ทั้งเรื่องการ
หย่าร้างของลูกความ เรื่องเพื่อนบ้าน แล้วก็ฟักทองงีเง่าพวกนั้น แต่เธอ
ก็ยังใส่ใจอยู่ดี

เงินซิงขาแล้วถือกลับไปยังหน้าต่างชมวิว เธอจะรอที่อดีตเสมอ
ไม่ว่าจะนานเท่าไร เมื่อเข้าสู่การเป็นพ่อแม่จะมีสองช่วงเวลาที่ต้อง
อดนอน นั่นคือช่วงปีแรกของลูกและช่วงที่ลูกเป็นวัยรุ่น แม้มันจะเกิดขึ้น
เพราะเหตุผลที่ต่างกันก็เถอะ

เงินและเคลลีซื้อบ้านหลังนี้เพราะหน้าต่างชมวิวบานนี้ มันอยู่
ตรงกลางของบ้านสามชั้นหลังนี้พอดี “เราจะมองออกไปจากตรงนี้เหมือน
พระราชินี” ตอนนั้นเงินพูดแบบนี้ขณะที่เคลลีหัวเราะรำ

เธอมองผ่านม่านหมอกของเดือนตุลาคม ในที่สุดก็เห็นที่อดีตอยู่บน
ถนนข้างนอกนั้น ตอนนั้นมีการปรับเวลาออมแสงพอดี นาฬิกาเปลี่ยน
จาก 01.59 น. เป็น 01.00 น. เงินพยายามซ่อนรอยยิ้มเอาไว้ เมื่อมี
การปรับเวลาให้ช้าลงจึงไม่ถือว่าที่อดีตกลับช้ากว่ากำหนด เจ้าตัวจึง
ทำแบบนั้น นั่นแหละที่อดีต เขาคิดว่าคำถามสำคัญคือควรกำหนดเวลา
กลับบ้านใหม่ ไม่ใช่ทำไมต้องกลับบ้านตามเวลาที่แม่กำหนด

เขาวิ่งเหยาะ ๆ มาตามถนน มีแต่หนังหุ้มกระดูกเหมือนคนที่
ไม่เคยน้ำหนักขึ้น หัวเข่ายื่นแหลมอยู่ในกางเกงยีนส์ขณะที่เขาเดิน หมอก
ข้างนอกไม่หนามาก ต้นไม้และทางเท้าเป็นสีดำ อากาศปลอดโปร่ง โลก
เป็นดังภาพขาวดำ

ถนนสายนี้อยู่ตรงสุดแขวงครอสบีในเทศมณฑลเมอร์ซีย์ไซด์ซึ่ง
ไม่มีไฟ เคลลีสจึงติดตั้งโคมไฟสไตล์นอร์เนียดวงหนึ่งไว้นอกบ้าน ตอนนั้น
เขาเซอร์ไพรส์เธอ มันเป็นโคมไฟเหล็กดัดราคาแพงซึ่งเธอไม่รู้ว่าเขา
เอาเงินที่ไหนมาซื้อ มันจะสว่างเองเมื่อตรวจจับความเคลื่อนไหวได้

แต่เหมือนที่อดด์จะเห็นอะไรบางอย่าง เขาหยุดลงอย่างฉับพลัน
แล้วหรีตามอง เงินมองตามสายตาเขาแล้วเธอก็เห็นมัน ร่างหนึ่งจ้ำมา
ทางฝั่งตรงข้ามถนน เธอดูจากร่างกายและการเคลื่อนไหวของอีกฝ่ายและ
สรุปได้ว่าเขาแก่กว่าที่อดด์มาก เงินมักจะสังเกตเห็นอะไรแบบนี้ เธอ
สังเกตอยู่ตลอด มันคือสิ่งที่ทำให้เธอเป็นทนายความที่ดี

เธอทาบฝ่ามือร้อนฝ่าดวงบนแผ่นกระจกเย็นเฉียบ

มีบางอย่างผิดปกติ เงินแน่ใจแต่ฟันธงไม่ได้ว่ามันคืออะไร มันคือ
สัญชาตญาณที่ส่งสัญญาณเตือนเมื่อมีอันตราย แบบเดียวกับที่เธอรู้สึก
เวลาอยู่ใกล้ดอกไม้ไฟ ทางรถไฟที่ตัดผ่านถนน และขอบผา ความคิด
เหล่านั้นวิ่งพล่านในหัวเธอเหมือนเสียงกดกลองถ่ายรูปรัก ๆ ความคิด
มากมายไหลพร่างพรูต่อเนื่องกันไป

เงินวางแก้วลงบนขอบใต้หน้าต่าง ตะโกนเรียกเคลลีแล้วปราดลง
บันไดทีละสองขั้น พรหมลายทางทำเอาเท้าเปื้อนเปลา่ของเธอคันยุบยิบ
เธอสวมรองเท้าอย่างรวดเร็ว แต่แล้วก็ชะงักขณะแตะลูกบิด

นี่มันความรู้สึกอะไร เธออธิบายไม่ถูก

มันคือเดจาวูหรือเปลา่ เหมือนกับว่าเรื่องนี้เคยเกิดขึ้นมาก่อน แต่
เงินแทบไม่เคยเจออะไรแบบนี้ เธอกะพริบตาและแล้วความรู้สึกนั้นก็
หายวับไป มันบางเบาราวกับควัน มันคืออะไรกันแน่ มันเกิดขึ้นตอนที่

มือแตะไปบนลูกบิดทองเหลืองนั่นหรือ หรือเป็นเพราะโคมไฟสีเหลืองที่สว่างอยู่นอกบ้านหรือเปล่า ไม่ เอนิกก็ไม่ออก ตอนนี้อะไรรู้สึกนั้นหายไปแล้ว

“มีอะไร” เคลลีถามขณะโผล่มาข้างหลังพลางผูกสายคาดเสื้อคลุมสีเทารอบเอว

“ที่อดด้อยู่ข้างนอกกับ...ใครบางคน”

ทั้งสองปราดออกไป ความหนาวเย็นของฤดูใบไม้ผลิทำเอาผิวเธอเย็น เงินวิ่งเข้าหาที่อดดกับคนแปลกหน้า แต่เคลลีตะโกนขึ้นก่อนที่เธอจะรู้ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นเสียด้วยซ้ำ “หยุดนะ!”

ที่อดดกำลังวิ่ง เขาตะปบด้านหน้าเสื้อมีฮูดของคนแปลกหน้า ท่าทางเตรียมสู้อีกฝ่าย ไหลทั้งสองข้างโน้มไปข้างหน้า คนแปลกหน้าล้วงมือข้างหนึ่งลงไปใ้กระเป๋าเสื้อ

เคลลีวิ่งเข้าหาพวกเขา ท่าทางแตกตื่น ตามองไปตามถนน “ที่อดดอย่า!”

ตอนนั้นเองที่เงินเห็นมีด

อะดรีนาลินทำให้การมองเห็นเฉียบคมขึ้น เธอเห็นว่ามีการแทงอย่างรวดเร็วและเข้าเป้า จากนั้นทุกอย่างก็ช้าลงมาก แขนข้างนั้นของที่อดดชักกลับ เนื้อผ้าฝืดต้านคมมีดก่อนที่มีดจะโผล่ออกมา ขนงสีขาวยสองเส้นติดออกมาแล้วปลิวอยู่ในอากาศหนาวเยือกกราบกับเกล็ดหิมะ

เงินจ้องมองเลือดจากร่างคนแปลกหน้าที่เริ่มทะลักออกมา ตอนนี้อะไรต้องคุกเข่าอยู่แน่ ๆ เพราะรู้สึกว่าหिनกรวดบนทางเดินที่มืดเข้าทั้งสองข้าง เธอประคองคนแปลกหน้าและแหวกเสื้อแจ๊คเก็ตของเธอออก รู้สึกถึงความร้อนของเลือดที่เปื้อนมือแต่ละข้าง ไหลไปตามซอกนิ้ว และเปรอะทั่วข้อมือเธอ

เธอเกาะกระดุมเสื้อเชิ้ตของเธอออก บริเวณลำตัวเริ่มมีเลือดนองมากขึ้น บาดแผลขนาดกว้างเท่าช่องหยอดเหรียญเครื่องซักผ้าปรากฏให้เห็น เงินรู้สึกเหมือนกำลังดูหนองน้ำสีแดง เธอตัวเย็นเฉียบ

“ไม่นะ” เสียงเธอตะกุกตะกักขณะกรี๊ดร้องออกมา

“เงิน” เคลลีเรียกเสียงแหบพร่า

ตรงนี้มีเลือดมากมายเหลือเกิน เธอวางร่างชายแปลกหน้าลงบนทางรถแล้วโน้มตัวลงไปมอง หวังว่าทุกอย่างจะไม่เป็นเหมือนที่คิด แต่เพียงชั่วอึดใจเธอก็รู้ว่าเขาตายแล้ว แสงสีเหลืองจากโคมไฟทำให้เห็นดวงตาเขาไม่มีประกายแววตาแห่งชีวิตแล้ว

บรรยากาศยามค่ำคืนเงียบสนิท เธอกะพริบตาด้วยความตกตะลึงสุดขีด จากนั้นก็มองไปที่ลูกชาย

เคลลีแยกทีออกดีออกมาแล้วกอดเขาไว้ เคลลีหันหลังให้เธออยู่ที่ออกดีหันหน้ามาหาเธอ สีหน้าเรียบเฉย เขาทั้งมืดลง มันส่งเสียงแกร่งเหมือนระฆังในโบสถ์ขณะกระทบทางเท้าที่มีน้ำแข็งเกาะ เขายกมือขึ้นลูบหน้าจนใบหน้าเปื้อนเลือด

เงินจ้องมองสีหน้าของลูก ดูไม่ออกว่าเขาเสียใจหรือเปล่า เงินอ่านความรู้สึกของคนอื่นได้เกือบทุกคน แต่กลับไม่เคยอ่านใจที่ออกดีได้เลย

วันที่ศูนย์ หลัง 01.00 น. เล็กน้อย

ต้องมีคนโทรแจ้ง 999 แน่ เพราะถนนสว่างวาบไปด้วยแสงไฟสีน้ำเงินจ้า “อะไร...” เงินพูดกับท๊อดด์ คำว่าอะไรของเงินหมายถึงคำถามทั้งหมดในใจ ทั้งคนนี่คือใคร ลูกทำไปทำไม และนี่มันบ้าอะไรกันเนี่ย

เคลลีปล่อยมือจากลูกชาย สามีเธอหน้าตาซีดเผือดด้วยความตกใจสุดขีดแต่ก็ยังไม่พูดอะไรสักคำ

ท๊อดด์ไม่ได้มองหน้าทั้งคู่ “แม่” ในที่สุดเขาก็เอ่ยขึ้น พวกลูก ๆ มักร้องหาแม่เป็นอันดับแรกเสมอไม่ใช่เหรอ เงินเอื้อมหาลูก แต่เธอก็ผละจากร่างตรงหน้าไม่ได้ เธอปล่อยมือจากแผลไม้ได้เพราะนั่นอาจทำให้สถานการณ์เลวร้ายลง “แม่” ท๊อดด์เรียกอีกครั้ง เสียงแตกพราเหมือนพื้นดินแห้งผาก เขากัดริมฝีปากแล้วเบือนหน้ามองไปตามถนน

“ท๊อดด์” เธอเอ่ยขึ้น เลือดของผู้ชายคนนี้พุ่งใส่มือทั้งสองข้างของเธอเหมือนน้ำเหนียวหนืดในอ่างอาบน้ำ

“ผมจำเป็นต้องทำ” เขามองมาที่เธอ

เงินอ้าปากค้างอย่างตกตะลึง เคลลีคือตกจรดหน้าอก แขนเสื้อคลุมของเขาเปื้อนเลือดจากมือท๊อดด์ “ไอ้หนู” เคลลีเอ่ยขึ้นอย่างแผ่วเบาจนเงินไม่แน่ใจว่าสามีพูดออกมาจริง ๆ หรือเปล่า “ท๊อดด์”

“ผมจำเป็นต้องทำ” ท็อดด์บอกอีกครั้ง คราวนี้เน้นหนักกว่าเดิม ลมหายใจของเขากลายเป็นไอในอากาศหนาวเหน็บ “มันไม่มีทางเลือก” คราวนี้พูดด้วยความเด็ดขาดแบบเด็กวัยรุ่น ไฟสีน้ำเงินจากรถสายตรวจ วูบวาบเข้ามาใกล้ เคลลีจ้องท็อดด์เขม็ง ริมฝีปากซีดขาวเม้มแน่นพลาง พิมพ์บางอย่าง น่าจะเป็นคำสบบ

เธอจ้องมองท็อดด์ลูกชายของเธอ คนร้ายที่บ้าดีเดือดคนนี้ คนที่ชอบคอมพิวเตอรืกับสถิติ คนที่โตจนปานนี้ก็ยิ่งชอบชุดนอนลาย คริสต์มาสซึ่งเธอวางไว้ให้เขาที่ปลายเตียงทุกปี

เคลลีหมุนตัวไปมาอย่างไร้สติ มือทั้งสองข้างขยุ้มผม เขายังไม่เหลียวมองชายแปลกหน้าเลย ดวงตาเขาจับจ้องอยู่ที่ท็อดด์เท่านั้น

เงินเอามีออูดบาดแผลที่เด่นตุง เธอทิ้ง..เหยื่อคนนี้ไปไม่ได้ ตำรวจมาแล้วแต่หน่วยกู้ชีพยังไม่มา

ท็อดด์ยังตัวสั่นไม่หาย เธอไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะความหนาวหรือ เพราะเขารู้สึกช็อก “เขาเป็นใคร” เงินถาม เธอมีคำถามมากมายเหลือเกิน แต่ท็อดด์กลับยกไหล่ไม่ยอมตอบ เงินอยากเอื้อมมือไปหาเขาเพื่อเค้น คำตอบที่ไม่ยอมหลุดจากปากลูก

“พวกเขาจะจับลูก” เคลลีเอ่ยเสียงแผ่ว ตำรวจนายหนึ่งกำลังวิ่ง มาทางพวกเขา “ฟังนะ อย่าพูดอะไรทั้งนั้น ตกลงไหม เราจะ...”

“เขาเป็นใคร” เงินถามเสียงดังเกินไปมันจึงกลายเป็นเสียงตะโกน เธออยากให้ตำรวจคนนั้นวิ่งข้างเหลือเกิน ได้โปรดช้าลงด้วยเถอะ ขอเวลาเราอีกสักนิด

ท็อดด์เบนสายตากลับมาที่เธอ “ผม...” ครั้งนี้ไม่มีคำอธิบาย ยาวเหยียด ไม่มีการออกความเห็นแบบอวดภูมิ เป็นแค่คำเดียวที่หายไป ท่ามกลางอากาศหนาวขึ้นในช่วงเวลาสุดท้ายก่อนที่ทุกอย่างจะกลายเป็น เรื่องใหญ่โต

ตำรวจคนนั้นมาถึงข้างตัว เขาตัวสูง สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวและเสื้อเกราะ ป้องกันการถูกแทง วิทย์สื่อสารอยู่ในมือซ้าย “เอ็กโคจากแทงโก้สองสี่ห้า

อยู่ที่เกิดเหตุแล้ว รถพยาบาลกำลังมา” ท็อดด์หันไปมองตำรวจแล้วหันกลับมามองแม่ เขากำลังจะอ้าปากอธิบาย แต่ตำรวจใช้อำนาจสวมกุญแจมือเขาเสียก่อน

ใบหน้าของเงินเย็นเฉียบ แต่มือร้อนระอุด้วยเลือด เธอรออยู่ อย่างนั้นไม่กล้าขยับ เงินไม่ละสายตาจากท็อดด์ แต่เขากลับหลบตาเอาแต่กัตรีมฝีปากและมองเท้าตัวเอง แล้วมันก็จบลงแค่นั้น

ตำรวจอีกนายดึงเงินออกจากคนแปลกหน้า เธอมายืนอยู่บนทางรถในสภาพใส่รองเท้าผ้าใบกับชุดนอน มือเหนียวหนับ เธอมองไปที่ลูกชาย จากนั้นก็มองสามีซึ่งอยู่ในเสื้อคลุมอาบน้ำและพยายามต่อรองกับตำรวจ เงินควรเป็นคนนำในสถานการณ์นี้เพราะเธอเป็นทนาย แต่เธอพูดไม่ออกเพราะตกตะลึงและเคืองกว้างราวกับโดนปล่อยลอยแพที่ชั่วโลกเหนือ

“คุณยืนยันชื่อตัวเองได้หรือเปล่า” เจ้าหน้าที่คนแรกกล่าวกับท็อดด์ ตำรวจที่เหลือถูกลงมาจากรถเหมือนมดแตกรัง

เงินกับเคลลีก้าวไปข้างหน้าพร้อมกัน แต่ท็อดด์ขยับมือออกมาด้านข้างเพื่อหยุดพ่อแม่ไว้

“ท็อดด์ บราเทอร์ฮู้ด” เขาตอบเสียงเนือย ๆ

“เล่าได้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้น” ตำรวจถาม

“เดี๋ยวก่อนค่ะ” เงินได้สติแล้ว “คุณจะสอบปากคำเขาข้างถนนไม่ได้นะ”

“ไปสถานีตำรวจดีกว่า” เคลลีบอกด้วยความลนลาน “แล้วก็...”

“ผมแหงเขา” ท็อดด์บึ้งไปไปทางผู้ชายบนพื้น เขาเอามือล้วงกระเป่าแล้วก้าวเข้าหาตำรวจ “คุณจับผมไปเลยดีกว่า”

“ท็อดด์” เงินร้องขึ้น “หยุดพูด” น้ำตาทำให้ลำคอติดตัน ไม่จริงเรื่องนี้ไม่ได้เกิดขึ้น ตอนนี้เธออยากได้เหล่าแรง ๆ ลักแก้ว อยากย้อนเวลากลับหรือไม่ว่าป่วยไปเลย เธอสั้นไปทั้งตัวเพราะความหนาวเหน็บรวมทั้งไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่เกิดขึ้น

“ทีโอดด์ บราเทอร์ฮูด คุณไม่จำเป็นต้องพูดอะไร” ตำรวจกล่าว
“แต่มันอาจเป็นผลเสียต่อการแก้ต่างถ้าคุณไม่ตอบเมื่อถูกตั้งคำถาม...”
ทีโอดด์เอาข้อมือทั้งสองข้างมาชิดกันเหมือนกำลังอยู่ในหนังบ้า ๆ สักเรื่อง
จากนั้นเขาก็โดนใส่กุญแจมือ ง่าย ๆ แค่นั้นเลย เสียงกรีกของโลหะดังขึ้น
ไหลทีโอดด์ยกสูงขึ้นเล็กน้อย เขากำลังหนาว แต่สีหน้านิ่งเฉยราวกับ
ยอมรับสภาพ เงินละลายตาจากเขาไม่ได้เลยจริง ๆ

“คุณจะทำแบบนั้นไม่ได้!” เคลลีร้องขึ้น “ไม่ใช่ว่ามันเป็น...”

“เดี๋ยวกะ” เงินกล่าวกับตำรวจอย่างตื่นตระหนก “เราไปด้วย
ได้ไหมคะ เขาเป็นแค่เด็กวัยรุ่น...”

“ผมสืบแปดแล้ว” ทีโอดด์บอก

“ขึ้นไป” ตำรวจบอกทีโอดด์พลางขึ้นไปที่รถโดยไม่สนใจเงิน จากนั้น
ก็พูดใส่วิทยุสื่อสาร “เอ็กโคจากทางใต้สองสี่ห้า ช่วยเตรียมห้องขังด้วย”

“ฉันจะตามคุณไป” เธอบอกอย่างจนตรอก “ฉันเป็นทนายความ”
แม้เงินจะไม่รู้เรื่องกฎหมายอาญาเลย แต่เมื่อเผชิญหน้ากับเหตุวิกฤติ
สัญชาตญาณความเป็นแม่ก็ลุกโชนไม่แพ้ไฟในฟักทองที่หน้าต่าง เธอ
ต้องหาคำตอบให้ได้ว่าทำไมเขาถึงทำแบบนั้น รวมถึงต้องพาเขาออก
จากคุกแล้วหาคณะมาช่วย นั่นคือสิ่งที่เธอต้องทำ นั่นคือสิ่งที่เธอจะทำ

“เราจะตามไป” เธอบอก “เราจะไปพบคุณที่สถานีตำรวจ”

ตำรวจคนนั้นสบตาเธอ เขาดูเหมือนนายแบบไม่มีผิด หน้าตอ
ให้ตายเถอะ มาแนวนี้อีกแล้ว เดียวนี้ตำรวจหน้าเด็กขนาดนี้ทั้งนั้น
“สถานีตำรวจครอสบี” เขากลับขึ้นรถแล้วพาลูกชายของเธอไป ตำรวจ
อีกคนอยู่กับเหยื่อ เงินแทบทำใจนึกถึงอีกฝ่ายไม่ได้ เงินเหลือบมองเพียง
ครั้งเดียว แอ่งเลือดและสีหน้าของตำรวจคนนั้นทำให้เธอแน่ใจว่าชาย
แปลกหน้าตายแล้ว

เงินหันไปหาเคลลี เธอไม่มีวันลืมสีหน้าของสามีในเวลานั้นได้เลย
ปกติเขาจะไม่ยินดียินร้ายอะไรทั้งนั้น แต่พอเธอมองตาสีน้ำเงินของ

เขา โลกดูจะหยุดหมุน ท่ามกลางความเจ็บปวดและนิ่งสนิท เงินคิดว่า
สีหน้าของเคลลีดูเหมือนคนใจสลายไม่มีผิด

สถานีตำรวจมีป้ายสีขาวอยู่ข้างหน้า กองกำลังตำรวจประจำเทศมณฑล
เมอร์ซีย์ไซด์ แขวงครอสบี ข้างหลังคืออาคารทรงป้อมจากยุคหกศูนย์
มีกำแพงอิฐเตี้ยๆ ล้อมรอบ ใบบไม้เดือนตุลาคมก้องกัมอยู่ตามขอบกำแพง

เงินจอดรถนอกสถานีบนเส้นเหลืองคู่ซึ่งห้ามจอดเด็ดขาดแล้วดับ
เครื่อง ท้อดด์แทงคนตายไปทั้งคน การที่เธอจะโดนใบสั่งสักใบมันจะไป
สำคัญอะไร เคลลีลงจากรถก่อนที่มันจะหยุดนิ่งด้วยซ้ำ เขาเอื้อมมือ
มาจับมือเธอ เงินคิดว่าเขาคงทำไปโดยไม่รู้ตัว เธอคว้ามือเขาไว้ทันที
เหมือนมันเป็นแพชชีฟในทะเล

เขาผลักประตูสถานีเปิดออกแล้วทั้งสองก็เข้าไปในห้องโถงที่ปู
กระเบื้องยางสีเทา ในห้องมีกลิ่นเหมือนโรงเรียน เหมือนโรงพยาบาล
เหมือนบ้านพักคนชราที่มีกลิ่นคนป่วย เป็นกลิ่นของสถานที่ที่คนต้อง
สวมเครื่องแบบและกินอาหารห่วยๆ สถานที่ซึ่งเคลลีเกลียด “ผมจะ
ไม่มีวันเข้าไปในนั้นเด็ดขาด” เขาเคยบอกไว้ในช่วงแรกที่ทั้งคู่คบกัน

“ผมจะคุยกับพวกเขาเอง” เคลลีบอกห้วนๆ ทั้งที่ตัวสั่น มันดูจะ
ไม่ใช่เพราะความกลัวแต่เป็นเพราะความโกรธมากกว่า เขากำลังโกรธเป็น
ฟินเป็นไฟ

“ไม่เป็นไร ฉันจัดการเป็นทนายออกมาใช้ได้และเริ่ม...”

“ผู้กำกับอยู่ไหน” เคลลีแผดเสียงใส่เจ้าหน้าที่หัวล้านประจำ
เคาน์เตอร์ต้อนรับ อีกฝ่ายสวมแหวนตราตำรวจที่นิ้วก้อย ภาษากายของ
เคลลีนั่นแตกต่างไปจากเดิม เขากางขากว้าง ไหลยก เงินแทบไม่เคยเห็น
เขาเปิดเผยโดยไม่ระวังตัวขนาดนี้มาก่อน

ตำรวจบอกด้วยน้ำเสียงเบื่อหน่ายว่าให้รอเจ้าหน้าที่ออกมาพบ

“คุณมีเวลาห้านาที” เคลลีขึ้นไปหน้าฮีกาบนผนังก่อนจะทิ้งตัวลงบนเก้าอี้

เงินนั่งลงแล้วจับมือเขาไว้ เธอเพิ่งสังเกตเห็นว่าแหวนแต่งงานของเคลลีหลวม ตอนนั้นเขาต้องรู้สึกหนาวแน่ ทั้งสองนั่งอยู่ตรงนั้น เคลลีไขว่ไขว่ยาว ๆ สลับไปมาพลางหายใจพี๊ดพาด ส่วนเงินไม่พูดอะไรเลย ตำรวจนายหนึ่งมาถึงบริเวณรับรองพลางพูดโทรศัพท์เบา ๆ “อาชญากรรมแบบเดียวกับเมื่อสองวันก่อน มาตรา 18 ทำร้ายร่างกายโดยเจตนา เยื่อตอนนั้นคือนิโคลา วิลเลียมส์ ตอนนั้นคนร้ายหลบหนีไปได้” เสียงเขาแผ่วเบาจนเงินต้องเงี่ยหูฟัง

เธอนั่งอยู่ตรงนั้นและฟัง มาตรา 18 ทำร้ายร่างกายโดยเจตนา ตำรวจหมายถึงการแทง เขากำลังพูดถึงที่อดัดรวมถึงอาชญากรรมที่คล้ายคลึงกันเมื่อสองวันก่อน

ในที่สุดตำรวจตัวสูงที่มีโหนกแก้มและเป็นคนจับกุมที่อดัดก็โผล่มา เงินมองนาฬิกาหลังโต๊ะรับรอง ดีสามครั้งแล้ว หรืออาจจะสี่สี่ครั้ง เธอไม่รู้ว่ามันยังเป็นเวลาออมแสงอยู่หรือเปล่า เธอสับสนไปหมด

“คืนนี้ลูกชายคุณต้องอยู่ที่นี้กับเรา เราจะสอบปากคำเขา”

“เขาอยู่ไหน ช่างหลังโน้นหรือ” เคลลีถาม “ขอผมเข้าไปหน่อย”

“พวกคุณพบเขาไม่ได้” ตำรวจบอก “พวกคุณเป็นพยาน”

ความฉุนเฉียวปะทุขึ้นในตัวเงิน แบบนี้แหละที่ทำให้คนเกลียดระบบยุติธรรม

“จะเอาแบบนี้ใช่ไหม” เคลลีกล่าวกับตำรวจด้วยน้ำเสียงเดือดดาล เขาชูมือขึ้นทั้งสองข้าง

“อะไรนะครับ” ตำรวจถามเสียงอ่อนลง

“ตกลงว่าเราเป็นศัตรูกันใช่ไหม”

“เคลลี!” เงินร้องขึ้น

“ไม่มีใครเป็นศัตรูใครทั้งนั้น” ตำรวจคนนั้นตอบ “พຽງนี้เข้าคุณถึงจะคุยกับลูกชายได้”

“ผู้กำกับอยู่ในไหน” เคลลีถาม

“ฟรังก์นี่เข้าคุณถึงจะคุยกับลูกชายได้” ตำรวจย้ำ

เคลลีเงยบไป นี่แหละสัญญาณอันตราย คนใจเย็นแบบเคลลีมีไม่มาก แต่เงินไม่ได้รู้สึกโล่งใจแทนตำรวจตรงหน้าเลยสักนิด ปกติแล้วต้องใช้เวลามากกว่าเคลลีจะพิวส์ขาด แต่เมื่อไหร่ที่ขาดมันจะระเบิดตูม

“ฉันจะโทรหาคนรู้จัก” เธอมือไม้สั่นหยิบมือถือออกมาแล้วไล่ดูรายชื่อผู้ติดต่อ เธอรู้จักทนายความคดีอาญามากมาย กฎข้อแรกคืออย่าไปเหยิ่มทำสิ่งที่เราไม่ได้เชี่ยวชาญ กฎข้อที่สองคืออย่าเป็นทนายให้ครอบครัวของตัวเอง

“เขาบอกว่าเขาไม่ต้องการทนาย” ตำรวจบอก

“เขาต้องมีทนายนะ คุณไม่ควร...” เธอกล่าว

ตำรวจยกฝ่ามือขึ้นให้เธอหยุด เงินรู้สึกได้ถึงอารมณ์ของเคลลีที่กำลังคุกรุ่น

“ฉันแค่จะโทรหาทนายสักคน จากนั้นเขาก็...” เงินเอ่ย

“เออละ ขอผมเข้าไปในนั้นหน่อย” เคลลีบึ่งไปทางประตูสีขาว

“ไม่ได้ครับ” ตำรวจตอบ

“ไอ้เวรนี่” เคลลีจุนจัด เงินมองเขาด้วยความตกตะลึง

ตำรวจไม่ได้ตอบใดๆ เขาแค่มองมาที่เคลลี

“ยังไงต่อคะ” เงินถาม ให้ตายเถอะ เคลลีดำตำรวจว่าไอ้เวรการมีเรื่องกับตำรวจไม่ใช่วิธีที่จะทำให้สถานการณ์ดีขึ้นเลย

“ก็อย่างที่ผมบอก คืนนี้เขาจะอยู่กับเรา” ตำรวจบอกเสียงเรียบโดยไม่สนใจคำดำของเคลลี “พวกคุณกลับมาใหม่ฟรังก์นี่เถอะ” สายตาเขาตัวดไปทางเคลลี “คุณบังคับให้ลูกชายมีทนายไม่ได้หรอก เราพยายามแล้ว”

“แต่เขายังเด็ก” เงินแย้งแม้จะรู้ว่าตามกฎหมายเขาไม่ใช่เด็กแล้ว “ทีอดดก็แค่เด็กคนหนึ่ง” เธอกล่าวอย่างแผ่วเบาเหมือนพูดกับตัวเอง นึกถึงชุดนอนลายคริสต์มาส รวมถึงตอนที่ลูกอยากให้เธออยู่ด้วยเพราะ

เขาเป็นหัวดลงกระเพาะ คินนั้นทั้งสองอยู่ในห้องน้ำซึ่งเชื่อมกับห้องนอน
แทบไม่ได้คุยอะไรกัน เธอคอยใช้ผ้าสักหลาดชิ้น ๆ เช็ดปากให้เขา
ตลอดทั้งคืน

“คนพวกนี้ไม่สนอะไรทั้งนั้น” เคลลีกล่าวอย่างไม่พอใจ

“เราจะกลับมาใหม่พรุ่งนี้พร้อมนายคะ” เงินพยายามกอบกู้
สถานการณ์

“ตามสบายครับ ผมต้องส่งทีมเจ้าหน้าที่ไปที่บ้านพวกคุณด้วย”
เงินพยักหน้ารับรู้ หน่วยพิสูจน์หลักฐานสินะ บ้านของเธอกำลังจะถูกค้น
ทั้งคู่ออกจากสถานีตำรวจ เงินลูบหน้าผากตัวเองเมื่อไปถึงรถ
เธอลุกขึ้นไปนั่งแล้วเปิดเครื่องทำความร้อน

“เราจะกลับบ้านจริงหรือ” เธอถาม “ไปนั่งเฉย ๆ ดูตำรวจค้น
บ้านเราเนี่ยนะ”

ไหล่ของเคลลีเกร็งขึ้น เขาจ้องมองเธอ เรือนผมสีดำขุ่นไปหมด
ดวงตาเศร้าโศกประหนึ่งดวงตาของกวี

“ผมแม่งไม่รู้แล้ววะ”

เงินมองผ่านกระจกหน้าต่างออกไปยังพุ่มไม้ที่ระยิบระยับไปด้วย
น้ำค้าง จากนั้นเธอก็ถอยรถแล้วขับออกไปเพราะไม่ว่าจะทำอะไรได้อีก

ฟักทองลูกนั้นเหมือนทำท่าทักทายจากใต้หน้าต่างชมวิวขณะที่
เงินจอดรถ เธอคงจุดเทียนไขทิ้งไว้ในนั้นแน่ ๆ เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐาน
ในชุดสีเขียวยืนอยู่บนทางรถประหนึ่งผี ทั้งหมดคอกันอยู่ข้างเทปกั้นซึ่งตี
พื้บพับกกลางสายลม เลือดที่เป็นแองก์เริ่มแห้งแล้ว

เธอเปิดประตูให้เจ้าหน้าที่เข้ามาในบ้าน เงินกับเคลลีนั่งอยู่ที่
ชั้นล่างและดูทีมเจ้าหน้าที่ที่อยู่หน้าบ้าน บ้างก็ลงไปคุยกเขาเอาที่ยืนพื้นแล้ว
ใช้ปลายนิ้วสัมผัสที่เกิดเหตุ ทั้งคู่ไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว แค่อับมือกัน
เงียบ ๆ เคลลีไม่ได้ถอดเสื้อโค้ตออกด้วยซ้ำ

เมื่อเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานและตำรวจที่เข้ามาตรวจค้นและ
ยึดข้าวของของที่ถอดดีไปกันหมดแล้ว เงินก็ขยับตัวบนโซฟาเพื่อเอนตัว

ลงนอน เธอมองเพดาน ตอนนั้นเองที่น้ำตาเริ่มไหลริน เป็นน้ำตาที่ ร้อนฝ่าว ไหลเร็ว และทำให้ตาเธอเปียกชุ่ม เธอร้องไห้ให้กับเรื่องใน อนาคต เรื่องที่เกิดขึ้นตอนตีหนึ่ง และเรื่องอื่นๆที่กำลังจะถาโถมเข้ามา

SAMPLE